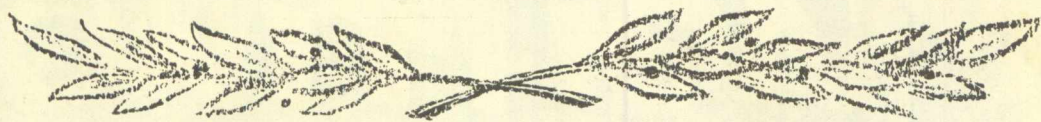

ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ—ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Με μιὰς ἀνοίγει ὁ οὐρανός, τὰ σύγνεφα μεριάζουν, οἱ κόσμοι ἐμείνανε βουβοί, παράλυτοι κοιτάζουν. Μιὰ φλόγ' ἀστράφτει. . ἀκούονται ψαλμοὶ καὶ μελωδία... Πετᾶει ἓνα ἄστρο... σταματᾷ ἐμπρὸς εἰς τὴ Μαρία. «Χαῖρε, τῆς λέει, Ἄειπάρθενε, Εὐλογημένη, χαῖρε! Ὁ Κύριός μου εἶναι με Σέ. Χαῖρε, Μαρία, χαῖρε!»

—Ἐπέρασαν χρόνοι πολλοί... Μιὰ μέρα σὺν ἐκεῖνη ἀστράφτει πάλι ὁ οὐρανός... Στὴν ἔρημη τὴν κλίνη λησμονημένη, ὀλόρφανη, γλωμὴ κι ἀπελιτισμένη, μιὰ κόρη πάντα τήκεται, στενάζει ἀλυσωμένη. Τὰ σίδερα εἶναι ἀτάραχα, σκοτάδι ὀλόγυρά της. Ἡ καταφρόνια, ἡ δυστυχία, σέπουν τὰ κόκκαλά της.

Τρέμει με μιὰς ἡ φυλακὴ καὶ διάπλατη ἡ θυρίδα φέγγει κι ἀφήνει νὰ περνᾷ ἓν' ἄστρο, μιὰν ἀχτίδα. Ὁ ἄγγελος ἐστάθηκε, διπλώνει τὰ φτερά του... «Ξύπνα, ταράξου, μὴ φοβοῦ. Χαῖρε, Παρθένε, Χαῖρε. Ὁ Κύριός μου εἶναι με σέ. Ἐλλάς, ἀνάστα, χαῖρε!»

—Οἱ τοῖχοι εὐθὺς σωριάζονται. Ἡ μαύρη ἡ πεθαμένη νιώθει τὰ πόδια φτερωτά. Στὴ μέση της δεμένη χτυπάει ἡ σπάθα φοβερή. Τὸ κάθε πάτημά της ἀνοίγει μνήμ' ἀχόρταγο. Ρωτᾷ γιὰ τὰ παιδιά της...

—Κανείς δὲν ἀποκρίνεται .. Βγαίνει, πετᾷ στὰ ὄρη. Λυώνουν τὰ χιόνια ὄθε διαβῆ, ὄθε περάση ἡ κόρη. «Ξυπνάτε, σεῖς ποὺ κοιτέστε, ξυπνάτε, ὅσοι κοιμάστε, τὸ θάνατο ὅσοι ἐγεύθητε, τώρα ζωὴ χορτάστε».

—Οἱ χρόνοι φεύγουνε, πετοῦν, καὶ πάντα ἐκεῖνη ἡ μέρα εἶναι γραμμένο ἐκεῖ ψηλὰ νὰ λάμπη στὸν αἰθέρα, μ' ὄλα τὰ κάλλη τ' οὐρανοῦ. Στολίζεται ὅλη ἡ φύση με χίλια μύρια λούλουδα γιὰ νὰ τὴ χαιρετίση. Γιορτάστε την, γιορτάστε την! Καθεὶς ὡς μεταλάβῃ ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ.

Αρ. Βαλαωρίτης

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ — ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: ΦΙΛΙΠΠΟΣ Δ. ΚΟΛΟΒΟΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ—ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πληροφορίες καὶ Ἐμβάσματα εἰς τὸν Διαχειριστὴν Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ Περσμαζόγλου 9. — Τηλ. 24.271 Ἔτησίᾳ συνδρομῆ Δρ. 12.000— Διὰ Σχολεῖα 15.000
Ἐξάμηνος » » 7.000 » » 8.000

Συνεργάται τοῦ Περιοδικοῦ μας εἶναι οἱ ἄριστοι τῶν Ἐκπαιδευτικῶν μας

Η 25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ

ΔΙΠΛΗ ΕΟΡΤΗ

ΕΚΕΙ κάτω στὴν Παλαιστίνη, τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας καὶ τὴ χώρα τῶν Προφητῶν, ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ προσφέρει τὸ κρίνο στὴ σεμνὴ Πορθένο τῆς Ναζαρέτ καὶ εὐαγγελίζεται τὴ γέννηση τοῦ Σωτήρα τῆς ἀνθρωπότητος.

ΕΔΩ στὴν Ἑλλάδα, τὴ γῆ τῆς σοφίας, τὴ χώρα τῶν φιλοσόφων, τὴ χώρα τῶν ἡρώων καὶ τῶν ἡμιθέων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ὕψωνει πρὸ 132 ἐτῶν, στὴ μονὴ τῆς Ἁγίας Λαύρας, τὸ Λάβαρο τῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ εὐαγγελίζεται τὴν ἀπολύτρωση τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθους ἀπὸ τὴ μυσαρὴ τυραννία. Οἱ ἀπόγονοι τῶν γιγαντομάχων τοῦ 21 ἑορτάζουν τὴν 25ῃ Μαρτίου διπλὴ ἑορτῆ, θρησκευτικὴ καὶ ἔθνικη.

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΤΟ 21 ἄρχισε φωτισμένο ἀπὸ τὴ λάμψη ποὺ εἶχαν ἀφήσει οἱ ἀνατινάξεις τοῦ Σουλιοῦ κι οἱ φωτιές τοῦ Μωριᾶ καὶ τῆς Ρούμελης καὶ μέσα ἀπ' τὴ φωτιὰ τῆς ἀσταμάτητης μάχης φανερώθηκαν οἱ μεγάλες, οἱ ἡρωϊκὲς μορφές, οἱ μεγάλοι ἡγέτες τοῦ Ἀγῶνα! Καὶ ὄλα αὐτὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς ἐντατικῆς καὶ ἀθόρυβης ἐργασίας τοῦ κρυφοῦ σχολεῖο, ποὺ τὸ καθωδηγοῦσε ἕνας ἄσημος, ἕνας περιφρονημένος,

ἀλλὰ μεγάλος ἰδεολόγος, ὁ Ἑλληνας Δάσκαλος. Τὸ κρυφὸ σχολεῖο με τοῦ καιροῦ τὸ πέρασμα ἔφερε τὸ ὠρίμασμα τοῦ ξεσηκωμοῦ, γέμισε τὶς κοφές καὶ τὰ κλαριά ἀπὸ φλόμπουρα καὶ κλέφτες κι ἔτσι ἐτοίμασε τὸ Μεγάλο Εἰκοσιένα!

ΜΕΓΑΛΟ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΜΑΣ

ΑΠΟ τὰ βάθη τῆς μακρινῆς μας ἱστορίας μᾶς παρακολουθοῦν οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἥρωες τῆς φυλῆς μας, καὶ πῶς πολὺ οἱ ἔθνομάρτυρες τοῦ 21, καὶ μᾶς προστάζουν νὰ κρατήσουμε τὸν ἱερό τοῦτο τόπο ἐλεύθερο. Ἱερὴ ἐπιταγὴ. Μεγάλο τὸ καθήκον μας!

ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ

ΜΕ ἓνα ραβδί ξεκίνησε καὶ πέρασε ὄλες τὶς ἀπομονωμένες περιοχές τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἀμάθεια. Στὸ κήρυγμά του πρὸς τὰ πλήθη ἔλεγε: «Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ χωριὸ χωρὶς σχολεῖο. Τὰ γράμματα εἶναι τὸ στολίδι τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦ

ΤΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ

Συμπληρώνεται μιὰ πενταετία ἀπὸ τὴν 7ῃ Μαρτίου 1948, δηλαδὴ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγίνε ἡ ἐπίσημη τελετὴ τῆς ἐνσωματώσεως τῆς Δωδεκανήσου. Με τὴν παρουσία τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους καὶ μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα ἐνθουσιασμοῦ τῶν κατοίκων καὶ τῶν χιλιάδων ἐπισκεπτῶν ποὺ εἶχαν φθάσει ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ὑπέροχη Ἑλλάδα, γιὰ νὰ ζήσουν τὴ μεγάλη καὶ ἱερὴ στιγμὴ τῆς δικαιοσύνης ἐνὸς ἀπὸ τοὺς μεγάλους πόθους τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, ἐώρτασαν οἱ Δωδεκανήσιοι τὴν ἐλευθερίαν των. Ὁ «ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» στέλνει στὴ μαθητικὴ νεολαία τῆς Δωδεκανήσου τὶς καλύτερες εὐχές του.

τοῦ σὰς συμβουλευτῶ νὰ κάμετε σχολεῖο. Καὶ σεῖς γονεῖς νὰ στέλνετε τὰ παιδιά σας εἰς τὰ σχολεῖα καὶ νὰ τὰ παιδεύετε με χριστιανικὰ ἦθη, ἀμαρτάνετε νὰ τὰ ἀφίνετε ἀγράμματα».

Ὁ Κοσμάς, μεγάλος Ἐθναπόστολος, ἐξύπνησε τὸ ἔθνος με τὴ φωτεινὴ διδαχὴ του.

ΧΑΙΡΕ ΚΕΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ....

«Χαίρε Κεχαριτωμένη!».

Είναι ο χαιρετισμός που απευθύνει προς την αγνή Παρθένο της Ναζαρέτ ο άπεισταλμένος των Ουρανών αρχάγγελος Γαβριήλ.

Είναι ύμνος προς την υπέραγνη Κόρη που ο Θεός εδιάλεξε ανάμεσα στις γενεές και στους αιώνες, για να γίνη Μητέρα του Λυτρωτού. Η μοναχοκόρη του πολυσεβαστου Ίωακείμ, η Μαρία, ήταν το καμάρι και η λατρεία της Ναζαρέτ, ήταν το στολίδι του Ναού

και λαμπρό και φωτίζει το δρόμο της Ανθρωπότητας.

Στις ψυχές μας αντηχεί πάντα χαμόσυνα ο χαιρετισμός του αγγέλου, γιατί το μήνυμα που στέλνουν οι ουρανοί στην Κόρη της Ναζαρέτ είναι μήνυμα του Θεού προς τον άνθρωπο. Είναι το άγγελμα πώς ξεχεται στον κόσμο ο Μεγάλος Έλευθερωτής. Εκείνος που έσπασε τα δεσμά της αμαρτίας και ώδηγησε το Πνεύμα του ανθρώπου προς την Αλήθεια. Εκείνος σύν-

τριψε των ειδώλων την πλάνη και κήρυξε στους ανθρώπους το μεγάλο κήρυγμα της Αγάπης.

Νά γιατί το μεγαλείο της Θεοτόκου φωτίζει και εμπνέει την ανθρωπότητα. Νά γιατί καταφεύγουμε εκεί οι απελπισμένοι. Νά γιατί το Έλληνικό Γένος, με τη βαθειά πίστη στην Παρθένο, θριαμβεύει και μεγαλοφυγεί. Νά γιατί απ' τους τρούλους των εκκλησιών του Βυζαντίου αναπήδησε το «Τη Υπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια... και το Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε!». Νά γιατί εγιγάντωσε τις ψυχές των Ελλήνων το ανοσιούργημα της Τήνου. Νά γιατί τα χείλη μας θα επανάλαιμ βάνουν πάντοτε «Χαίρε Κεχαριτωμένη! Μαρία...».

ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ

Πολλά είναι τα έθιμα του ελληνικού λαού για το Μάρτιο. Έχουν ριζώσει στην ψυχή του και τηρούνται με θρησκευτική εδλάτεια.

Ένα απ' τα πιο γνωστά στην Ελλάδα έθιμα είναι ο λεγόμενος «Μάρτης»:

Είναι ένα ροδόλευκο μεταξωτό νήμα που το φορούν τα παιδιά σά βραχιόλι στο χέρι τους μόλις μπη ο Μάρτιος και δλον τον μήνα. Πιστεύουν δι έτσι αποφεύγουν τη μαυρίλα του προσώπου, που προκαλεί ο καυστικός ήλιος του Μαρτίου.

Σε μερικά μέρη φορούν το «Μάρτη» ως το Πάσχα και τον καινε με τη φλόγα της αναστάσιμης λαμπάδας.

δπου ύπρηγτησε περισσότερο από 12 χρόνια. Σεμνή και γλυκειά η έκφρασή της, ώμορφαινε όλα τα γύρω της. Ποτέ πονηρός στοχασμός δεν θόλωσε το νου της. Ταπεινή, απλή, εργατική και υπάκουη, ελάτρευε ύστερα από το Θεό τους γονείς της, τους φτωχούς, τους αρρώστους, τους κατατρεγμένους.

Μόνη της προσευχόταν με κατάνυξη, όταν πρόβαλε μπροστά της ο Αρχάγγελος Γαβριήλ και τρομαγμένη Έκεινη άκούει το άγγελμα: «Χαίρε Κεχαριτωμένη, Μαρία. Ο Κύριος είναι μαζί σου».

Φοβήθηκε η Μαρία και δεν ήξερε τί ήταν ο ξαφνικός αυτός χαιρετισμός του αγγέλου. Ο άγγελος διέγνωσε το φόβο της και πρόσθεσε άπαλά: «Μη φοβάσαι Μαριάμ, ο Θεός εδιάλεξε έσένα από όλες τις γυναίκες για να φέρης στον κόσμο ένα βρέφος που θα όνομασθῆ Ίησοῦς, θα είναι ο Υιός του Θεού και θα σώση τον κόσμο από τις άμαρτίες. Όλα αυτά θα γίνουν με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Μην άπορεις γι' αυτό, γιατί όσα φαίνονται αδύνατα στους ανθρώπους είναι δυνατά για το Θεό».

Η Μαρία, βαθιά συγκινημένη, άπάντησε: «Ίδου η δούλη του Κυρίου» άς γίνη το θέλημα Του».

Πέρασαν από τότε 1953 χρόνια. Γενεές γενεών διαδέχτηκαν η μία την άλλη, λαοί μεγάλοι άνθισαν και μαράθηκαν, πολιτισμοί μεγάλοι φάνηκαν και χάθησαν και μόνο μέσα στο ρεύμα των καιρών το μεγαλείο της Θεοτόκου μένει άφθαρτο, άκατάβλητο

ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

(Πατριωτική Παιδική Παράσταση)

ΙΣΤΟΡΙΑ (Ένα κορίτσι κάθεται σ' ένα κάθισμα στο προσκήνιο. Κρατεί ένα μεγάλο βιβλίο που γράφει απ' έξω με μεγάλα γράμματα «ΙΣΤΟΡΙΑ» και διαβάζει:)

Στά χρόνια του χαλασμού τον ξαναβρίσκομε, τον Έλληνα Δάσκαλο, να διαλύη τα πνευματικά σκοτάδια της Δύσεως. Τον αναγνωρίζομε στην Έκκλησία η στο Μοναστήρι με το ένδυμα του κληρικού, κάτω απ' το τρεμάμενο φως του καντηλιού η του κεριού, να γαλουχή τα Έλληνόπουλα με τα νάματα της Πιστεως και της Πατρίδος και ν' αγωνίζεται «για το Χριστό την Πιστη την άγλα και της Πατρίδος την έλευθερία».

Πόσα δέν χρωστάει η Έκκλησία κι η Πατρίδα στο δάσκαλο με το τιμημένο ράσο του κρυφού σχολείου; Αυτός κάτω απ' το φως του καντηλιού κάποιου άπομερου μοναστηριού έτοιμαζε τον ξεσηκωμό, το Μεγάλο Εικοσιένα. Από εκεί βγήκαν οι Καραϊσκάκηδες, οι Κολοκοτρωναίοι, οι Τζαβελαίοι, οι Μποτσαραίοι, οι Κανάρηδες, οι Μιαούληδες, κι ό τι καλύτερο είχε να δείξη το Έθνος.

(Ανοίγει η αυλαία. Ένα παιδάκι κοιμάται σ' ένα κρεβάτι. Η μητέρα του το ξυπνά).

ΜΗΤΕΡΑ

Ξύπνα, παιδί μου, φώτισε τη γη μας το [φεγγάρι]. Σε καρτερεί ο δάσκαλος, καλό μου παλ- [ληκάρι]. Νά τα παιδιά της γειτονιάς πάνε στο [μοναστήρι, πάρε την Άλφαβήτα σου, πάρε και το [Ψαλτήρι.

Ξύπνα, μικρέ μου ήρωα, κι αν τα παι- [διά δέ φτάσης, σύρε, μικρό μου, μόνο σου, το μάθημα [μη χάσης.

Και το κρυφό μας το σχολειό, της λευτε- [ριάς τ' άστέρι, άγόρι μου, κάποιαν αύγή, σίγουρα θα [μάς φέρη.

(Σηκώνεται το παιδί και ντύνεται γρήγορα. Η μητέρα του τον δίνει τα βιβλία και το παιδί τα κρύβει στη μασχάλη του).

Άντε στο δρόμο του Θεού κι εγώ σε [συντροφεύω όσο να φτάσης, γίόκα μου, εγώ κρυφα- [γναντεύω. Νύχτα να πäs με το καλό και νύχτα να [γυρίσης κι αν σε ρωτήσουνε που πäs να μην το [μαρτυρήσης.

ΠΑΙΔΙ

Κοιμήσου τώρα, μάνα μου, για μένα μη [σε νοιάζη, κακό για μένα η σκέψη σου ποτέ της να [μη βάζη. Έχω το φεγγαράκι μας για σύντροφο [στο δρόμο, μ' αυτό μιλάω γλυκόλογα και διώχνω [κάθε τρόπο...

(Απαγγέλλει δυνατά):

Φεγγαράκι μου λαμπρό, φέγγε μου να περπατώ να πηγαίνω στο σχολειό, να μαθαίνω γράμματα, γράμματα σπουδάματα, του Θεού τα πράματα.

Κι όταν θυμάμαι στη σκλαβιά πώς βρί- [σκεται η Έλλάδα, θυμάμαι τι διαβάσαμε στο Ρήγα τῆ [φυλλάδα: «Καλύτερα μιας ώρας έλεύθερη ζωή παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυ- [λακή».

(Το φιλεί η μητέρα του και φεύγει, ενώ κλείνει η αυλαία).

ΙΣΤΟΡΙΑ.—Τὰ παιδάκια μὲ χιόνια, μὲ κρύα, μὲ παγωνιές, μὲ βροχές, ἀνέβαιναν στὰ κρυφὰ σχολεῖα, ἐνῶ οἱ πατέρες των καὶ τὰ μεγαλύτερα ἀδέρφια των, πάνω στ' ἀπάτητα κι ἀπόκρημνα βουνά, πολεμοῦσαν τοὺς σκληροὺς τυράννους. Ἀπ' τὸ κρυφὸ σχολεῖο ἀναπήδησαν τὰ Ζάλογγα, οἱ Ἅγιες Λαῦρες καὶ τόσα ἄλλα.

(Ἐδῶ ἓνας μαθητὴς ἢ μαθήτρια θ' ἀπαγγεῖλη τὸ «Κρυφὸ Σχολεῖο» τοῦ Ἰωάν. Πολέμη, γιὰ νὰ δοθῇ καιρὸς νὰ εἰσπραθῇ ἢ σκηνὴ τοῦ κρυφοῦ σχολεῖου).

(Ἀνοίγει ἡ ἀδελφαί. Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸ κρυφὸ σχολεῖο. Ὁ διδασκαλοκαλόγηρος διδάσκει στὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ. Γύρω κρέμονται εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας).

ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Γλυκεῖα Πατρίδα, σ' ἀγαπῶ!

ΠΑΙΔΙΑ. (Ὅλα μαζί). Γλυκεῖα Πατρίδα, σ' ἀγαπῶ!

ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ὁρκιζόμαστε ν' ἀγωνιστοῦμε γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστη τὴν ἁγία καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερία.

ΠΑΙΔΙΑ. (Ὅλα μαζί). Ὁρκιζόμαστε ν' ἀγωνιστοῦμε γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστη τὴν ἁγία καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερία!

ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Παιδιά, ἀπόψε ἓνα μονάχα ἔχω νὰ σᾶς πῶ: Θάρρος! Καὶ φτάνει τὸ «ποθούμενο».

ΠΑΙΔΙΑ. Μακάρι, δάσκαλε, μακάρι!

ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Χτές, παιδιά μου, πέρασε ἀπὸ ἐδῶ ὁ μέγας ἅγιος καὶ δάσκαλος τοῦ Ἔθνους, ὁ Πάτερ Κοσμᾶς, καὶ μοῦ εἶπε πῶς ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς Λευτερίας, πῶς ἔφτασε τὸ «ποθούμενο» στὸν τόπο μας. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ μας θὰ τὸ δεχτοῦμε γρήγορα.

ΠΑΙΔΙΑ. Μακάρι, δάσκαλε, ἀπ' τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ μας τὸ αὐτί.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Κι ἂν κάποια νύχτα δὲν μὲ βρῆτε ἐδῶ, μὴν ἀνησυχῆσετε, θὰ πολεμῶ, μαζί μὲ τοὺς πατέρες σας, τοὺς ἐχθροὺς τῆς θρησκείας μας καὶ τῆς πατρίδος. Ἐκεῖ ποῦ κρύβω τὸ κλειδί τῆς ἐκκλησίας, ἐκεῖ θὰ βρῆτε γράμμα μου, γιὰ νὰ ξέρετε τί θὰ κάμετε

ΠΑΙΔΙΑ. Ἐμεῖς δὲν θὰ πάρουμε ὄπλα, δάσκαλε;

ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Πῶς δὲν θὰ πάρετε. Δὲν σᾶς εἶπα πῶς τὰ Ἑλληνικά νειάτο πρόσφεραν πάντοτε μεγάλες θυσίες στοὺς ἀγῶνες τῆς φυλῆς μας; Ξεχνᾶτε τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὸ Θηρέα, ποῦ παιδιὰ ἀκό-

μη ὠφέλησαν τὴν κοινωνία; Ξεχνᾶτε τὴ μικρὴ ἑλληνοπούλα τὴν Ἰφιγένεια, τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ Ἀγαμέμνονα, ποῦ δέχεται μ' εὐχαρίστηση νὰ θυσιαστῇ «γιατὶ τὸ θέλαν οἱ Θεοὶ τὸ ζήτηγε ἡ Πατρίδα».

Τὰ παιδιά τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων, ὁ ἱερός λόχος τῶν Θηβῶν θὰ μείνουν ζωντανὰ παραδείγματα φιλοπατρίας γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς.

Ὁ μικρὸς Φῶτος Τζαβέλας δέχεται μ' εὐχαρίστηση νὰ πεθάνῃ γιὰ τὸ ἀθάνατο Σούλι. Τὰ Σουλιωτόπουλα καὶ οἱ Σουλιωτοπούδες πρωτοστάτησαν στοὺς ἀγῶνες τοῦ Σουλιοῦ. Ὁ Κολοκοτρώνης δεκατεσσάρων χρόνων κατατάχθηκε στὸ σῶμα τοῦ περιφημοῦ ἀρματολοῦ τῆς Πελοποννήσου Ζαχαριά. Ὁ Διάκος μικρὸ παιδί ἔγινε κλέφτης. Ὁ Καραϊσκάκης σὲ ἡλικία δεκατεσσάρων χρόνων πῆγε στὰ βουνὰ τῶν Ἀγράφων κι ἔγινε ψυχογιὸς στὸ σῶμα τοῦ περιφημοῦ Κατσαντώνη. Κι ὅλοι αὐτοί, παιδιά μου, βγήκαν ἀπὸ κάποιο Κρυφὸ Σχολεῖο, ὅπως θὰ βγῆτε κι ἐσεῖς.

ΠΑΙΔΙΑ. (Τρίβουν τὰ χέρια τους ἀπὸ χαρὰ). Τί καλὰ!

ΔΑΣΚΑΛΟΣ. (Μὲ δυνατὴ φωνή): «Μὴ σκιάζεστε στὰ σκότη! Ἡ Ἐλευθερία σάν τῆς αὐγῆς τὸ φεγγόβολο ἀστὲρι τῆς νύχτας τὸ ξημέρωμα θὰ φέρη».

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ὁ Μάρτης ὁ πεντάγνωμος πέντε φορές
[ἐχιόνισε
καὶ πάλι τὸ μετάνιωσε πῶς δὲν ἐξανα-
[χιόνισε.

**

Μάρτης-γδάρις καὶ τρανὸς παλονκο-
[καύτης.

**

Ποιὸς ἔχει κόρη ἀκριβή, τοῦ Μάρτη ὁ ἡ-
[λιος μὴν τὴ δῆ.

**

Τὸ Μάρτη ξύλα φύλαγε, μὴν κάψης τὰ
[παλοῦκια.

**

Ἀπὸ Μάρτη καλοκαίρι κι ἀπὸ Αὐγουστο
[χειμῶνα.

**

Ἀνρίξη ὁ Μάρτης δυὸ νερά κι ὁ Ἀπρί-
[λης ἄλλο ἓνα,
χαρὰ σὲ κείνον τὸν ζευγὰ πῶχει διπλά
[σπαρμένα.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

Ὁ «ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» αἰσθάνεται ἰδιαίτερη χαρὰ γιὰ μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του συγκαταλέγει καὶ τὸν ἐξαιρετικὸ λογοτέχνη κ. Βασίλειο Οἰκονομίδη, τ. Ἐπιθεωρητὴ Δημοτικῶν Σχολείων, τοῦ ὁποῦ ἐν ἀγάπῃ καὶ τῷ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ παιδί εἶναι τόσο γνωστὰ στὸν ἐκπαιδευτικὸ κόσμον τῆς χώρας μας.

ΕΧΘΡΟΙ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΦΙΛΟΙ

Τοῦ κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

Μάτι δὲ μπορούσε νὰ κλείσῃ ἓνα βράδυ ὁ Δοντᾶς ἀπὸ τὴ στενοχώρια του. Ὁλάκερες ὥρες στριφογύριζε στὸ κρεβάτι, μὰ ὕπνος ἀδύνατο νὰ τὸν πιάσῃ. Τὴν ἄλλη μέρα εἶχε δικαστήριο κι ἔπρεπε νὰ βρεθῇ πρωὶ πρωὶ, στὴν πολιτεία. Καὶ λογάριζε πῶς εἶχε νὰ περάσῃ πολὺ δρόμο ὥσπου νὰ φτάσῃ περπατώντας πέντε ὥρες μὲ τέτοιο κακοχέιμωνο.

Καὶ ὅσο ἄκουγε ἔξω τὸν ἀέρα νὰ σφυρίζῃ σὰ δαιμονισμένος καὶ τὴ βροχὴ νὰ χτυπᾶ τὰ τζάμια, τὰ κεραμίδια, τὰ παραθυρόφυλλα, ἄλλο τόσο ἡ στενοχώρια του μεγάλωνε. Γιὰ μιὰ στι-

γμὴ, ἀφοῦ χτυπήθηκε στὸ κρεβάτι, ἔκλεισαν ἐπὶ τέλους τὰ μάτια του καὶ τὸν πῆρε ἀλαφρὸς ὕπνος. Καὶ τότε εἶδε ἓνα ὄνειρο.

Εἶδε πῶς ἦταν τάχα σ' ἓνα μεγάλο κτίριο, σὰ σὲ δικαστήριο, καὶ πῶς ἦταν μαζεμένος κόσμος πολὺς. Ἐπάνω σὲ μιὰ ψηλὴ πολυθρόνα καθόταν ὁ δικαστὴς καὶ φώναζε:

—Μανόλης Δοντᾶς! Ποῦ γεννήθηκες καὶ ποῦ κατοικεῖς. Πόσων χρόνων εἶσαι καὶ τί δουλειὰ κάνεις. Ἐλα, βάλε τὸ χέρι σου στὸ Εὐαγγέλιο νὰ ὀρκιστῆς.

Μὲ τὸ φώναγμα τοῦ δικαστῆ ὁ Δοντᾶς εἶπε παρών, πλησίασε δειλὰ καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του στὸ Εὐαγγέλιο νὰ ὀρκιστῆ. Μὰ σὰ γύρισε λίγο πιο κει τὰ μάτια του εἶδε νὰ στέκεται καὶ ὁ ἐχθρὸς του ὁ Ρουμπῆς, ὁ γείτονας του, ποῦ μαζί του εἶχε τὴ δίκη γιὰ ἓνα χερσότοπο. Καὶ ἄρχισε νὰ καταθέτῃ στὸ δικαστῆ ὁ Ρουμπῆς, πῶς ὁ χερσότοπος δὲν εἶναι τοῦ Δοντᾶ μὰ δικὸς του, παλιὰ

κληρονομία ἀπὸ τὸν πατέρα του...

Μὲ τ' ὄνειρο αὐτό, ποῦ ἦταν τόσο ζωντανό, ὁ Δοντᾶς ξύπνησε τρομαγμένος καὶ φώναξε τὴ γυναίκα του:

—Δεσποινιά! Ἔε δεσποινιά! Ξύπνα. Καιρὸς νομίζω νὰ ξεκινήσω. Οἱ πετεινοὶ λάλησαν πολλὰς φορές. Θὰ εἶναι περασμένα μεσάνυχτα. Πρέπει νὰ φύγω, νὰ προλάβω τὸ δικαστήριο.

—Μὲ τέτοιο καιρὸ, μὲ τέτοια νεροποντὴ, Μανόλη, ποῦ θὰ πᾶς; Δὲν ἀκοῦς τὴ βροχὴ ποῦ πέφτει μὲ τὸ ἀσκή; Δὲ μπορεῖς ἄλλη μέρα νὰ φύγῃς; ἀπάντησε μὲ στενοχώρια ἡ γυναίκα του.

—Αὐτὸ δὲ γίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ ἄντρας τῆς. Ἡ δίκη δὲ σηκώνει ἄλλη ἀναβολή. Ἄν δὲν πάω τώρα θὰ τὴ χάσω καὶ θὰ πληρώσωμε καὶ τὰ ἔξοδα τὰ δικαστικά.

Σὲ λίγο ξεκίνησε. Ἡ νύχτα ἦταν ἀγριεμένη πολὺ καὶ τὸ σκοτάδι βαθύ. Ὅσο ὁ Δοντᾶς προχωροῦσε, τόσο ἡ βροχὴ δυνάμωνε καὶ οἱ λάσπες τοῦ δρόμου γίνονταν πηχτότερες. Τὰ πόδια τοῦ Δοντᾶ σὲ πολλές μεριεὲς δύσκολα ξεκολλοῦσαν. Στὸ δρόμο μουσκεύονταν διπλά. Μουσκεύονταν ἀπὸ τὴ βροχὴ, μὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἰδρώτα.

Θὰ εἶχε περάσει πάνω κάτω τὸ μισὸ δρόμο, ὅταν μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας, κάποια στιγμή ποῦ ἄστραψε πολὺ, τὰ μάτια του ξεχώρισαν ἓναν διαβάτη.

—Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεὸς ποῦ βρέθηκε κι ἓνας ἄνθρωπος νὰ πᾶμε συντροφιὰ, εἶπε μέσα του ὁ Δοντᾶς. Μὲ τέτοια νεροποντὴ εἶναι φόβος νὰ χαθῶ ὀλομόναχος ἐδῶ μέσα

στην εξημέρα. Καί λέγοντας αὐτὰ φώναζε ὅσο
μποροῦσε δυνατώτερα :

— "Ε! σύ, καλέ μου ἄνθρωπε!" Ἄν πᾶς
κατὰ τὴν Πολιτεία στάσου, νὰ πάμε μαζί.

Σὰν παράπονο, σὰ ἰθὺς, σὰν κλάμα λυ-
πηρὸ ἢ φωνὴ ἐκείνη βγήκε ἀπὸ τὰ στήθια
τοῦ Δοντᾶ καὶ σκορπίστηκε στὸ σκοτάδι τῆς
νύχτας. Ὁ διαβάτης, σὰν ἄκουσε πῶς τὸν
φώναζαν στάθηκε, καὶ ὁ Δοντᾶς τάχυνε τὸ
βῆμα του καὶ πλησιάζοντας χαιρέτησε. Ὁ
διαβάτης ἀντιχαιρέτησε καὶ τὸ περίεργο, ὁ
χαιρετισμὸς ποὺ ἄκουσε ὁ Δοντᾶς δὲν ἦταν
φωνὴ ἄγνωστη, ὅπως καὶ ἡ φωνὴ πάλι τοῦ
Δοντᾶ δὲν ἦταν ἄγνωστη γιὰ τὸ διαβάτη.
Κανένας τους ὅμως δὲν κατάλαβε καλὰ καλὰ
ποιοὺς ἦταν ὁ ἀντικρυνὸς του Ζαλισμένοι καὶ
χτυπημένοι καὶ οἱ δύο τους ἀπὸ τὸν ἀέρα
καὶ τὴ βροχὴ, δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ καταλάβουν.

Μιά φωτερὴ ὅμως λάμψη ἀστραπῆς, ποὺ
βάσταξε κάμποσο, τοὺς ἔλυσε τὴν ἀπορία. Ὁ
Δοντᾶς στὸ πρόσωπο τοῦ διαβάτη διέκρινε
τὸ Ρουμπῆ καὶ κείνος γνῶρισε τὸ Δοντᾶ.
Ἦταν οἱ ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ ποὺ εἶχαν δικασ-
τήριον καὶ πῆγαιναν νὰ δικαστοῦν στὴν Πο-
λιτεία. Ἦταν αὐτοὶ ποὺ εἶχαν χρόνια νὰ μι-
ληθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ τὰ παιδιά καὶ οἱ γυ-
ναῖκες τους.

Ὡς ἓνα διάστημα περπατοῦσαν σκυφτοί,
βουβοὶ καὶ ἀμίλητοι, ἐνῶ ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἀέρας
τοὺς χτυποῦσε τὸ λαιμὸ, τὸ κεφάλι, τὸ πρό-
σωπο. Πρῶτος ὅμως ἔλυσε τὴ σιωπὴ ὁ Δον-
τᾶς καὶ με φωνὴ ποὺ τὴν ἐπνιγε ἢ συγκί-
νηση εἶπε :

— Ποῦ πάμε μετέτοιτα νεροποντὴ καὶ τέ-
τοιο κακὸ, γείτονα; Ποῦ πάμε νὰ χαθοῦμε
γιὰ ἓνα πείσμα, γιὰ ἓνα καπρίτσιο γιὰ τὸ
τίποτε; Ποῦ πάμε νὰ πεθάνουμε καὶ ν' ἀφή-
σωμε τὰ παιδιά μας ὀρφανὰ στοὺς πέντε
δρόμους;

— Ἀλήθεια! ποῦ πάμε: ἐπανελάβε καὶ ὁ
Ρουμπῆς μετὰ τὴν ἴδια συγκίνηση. Τὶ τρέλλα
μᾶς ἦρθε καὶ τοὺς δύο νὰ μπλεχτοῦμε χρόνια
στὰ δικαστήρια;

Καὶ μέσα στὴ νεροποντὴ, μέσα στὸ πυκνὸ
σκοτάδι ἔδωκαν τὰ χέρια τους, ἀγκαλιάστη-
καν καὶ φιλήθηκαν.

Τὸ πρωί, ὅταν παρουσιάστηκαν στὸ δικασ-
τήριον, δήλωσαν στὸν Πρόεδρο πῶς δὲν ἔ-
χουν πιά καμιὰ διαφορὰ μεταξὺ τους καὶ
πῶς εἶναι συμβιβασμένοι. Ὁ Πρόεδρος, ποὺ
γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεση τοὺς εἶχε δικασεὶ πολ-
λὲς φορὲς, σὰν ἄκουσε τὸ συμβιβασμὸ εὐχα-
ριστήθηκε καὶ τοὺς εἶπε :

— Αὐτὸ ποὺ κάματε τώρα, ἔπρεπε νὰ εἶχε

γίνει ἀπὸ τὴν ἀρχή. Μὰ κάλλιο ἀργά, παρὰ
ποτέ. Σᾶς συγγαίρω.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ δύο γείτονοι γεμάτοι
χαρὰ γύρισαν στὸ χωριὸ ἀγαπημένοι σὰν
ἀδέρφια.

— Καὶ ὁ χερσότοπος; Τί θὰ γίνῃ, γείτονα;
ρώτησε ὁ Δοντᾶς.

— Πάρε τον ἐσύ, ἀπάντησε ὁ Ρουμπῆς.

— Ὁχι! Ἐσὺ θὰ τὸν πάρῃς, ἀποκρίθηκε
ὁ Δοντᾶς.

— Τότε νὰ κάμουμε κάτι ἄλλο, ἂν θέλῃς,
πρόσθεσε ὁ γείτονάς του. Ἐσὺ ἔχεις παι-
κάρη καὶ ἐγὼ θυγατέρα. Καὶ οἱ δύο τους εἶναι
γιὰ γάμο... Ἄς συμπεθερέσωμε καὶ ἄς δώ-
σωμε τὰ περιβόλια μας, μετὰ τὸ χερσότοπο ποὺ
εἶναι στὴ μέση, στὰ παιδιά μας.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὅταν μαθεύτηκε στὸ
χωριὸ πῶς ὁ Δοντᾶς μετὰ τὸ Ρουμπῆ φιλιώ-
θηκαν καὶ συμπεθερέωσαν, χάρηκαν ὅλοι πολ-
λύ. Καὶ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ποὺ πάν-
τρεψαν τὰ παιδιά τους καὶ ἔκαμαν ἓνα γάμο
τόσο ἄρχοντικό, ποὺ δὲ θυμοῦνται νὰ εἶχε
γίνει ἄλλος γάμος τέτοιος στὸ χωριό.

ΕΥΘΥΜΑ

- Τί λέγεται διαφανὲς σῶμα;
— Ἐνα σῶμα, ποὺ μποροῦμε νὰ δοῦμε
ἀνάμεσα ἀπ' αὐτό...
— Πολὺ καλά. Πές μου τώρα ἓνα παρά-
δειγμα...
— Ἡ κλειδαρότρυπα, κύριε.

Δάσκαλος: Γιατί τὰ ματιάρια μοιάζουν
πάντα σὰν ὀμπρέλλες;

Μαθητῆς: Γιατί φνιτρώνουν σὲ ὑγρὰ
μέρη!...

**Ὁ δάσκαλος ἐρωτᾷ ἓνα μικρὸ μαθητὴ τῆς
πρώτης τάξεως:**

- Για πές μου, Τάκη, ἀπὸ τὰ ζῶα ποὺ ἔχε-
τε στὸ σπίτι σας, ποὺ ἀγαπᾶς περισσότερο;
— Τὸν μπαμπά, κύριε.

Πατέρας: Προσέχετε τὰ παλιὰ καὶ λερω-
μένα βιβλία, γιατί εἶναι γεμάτα μικρόβια!...

Παῖδι: Για μένα μὴν ἀνηγογγῆς μπαμπά,
γιατί δὲν πιάνω ποτέ βιβλίο στὸ χέρι μου!

- Τί κάνουν αὐτοὶ, μπαμπά;
— Τρέχουν. Ὅποιος ἔρρη πρώτος θὰ
πάρῃ βραβεῖο.
— Καὶ οἱ ἄλλοι τί θὰ πάρουν;
— Οἱ ἄλλοι δὲν θὰ πάρουν τίποτε.
— Τότε γιατί τρέχουν, μπαμπά;

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

11. Γιατί δὲν πετοῦν ψηλὰ οἱ κότες;

Ποῖν ἀπὸ πολλὰς ἑκατοντάδες χρόνια, ὅταν
οἱ κότες ζοῦσαν ἀγριεὶς στὰ δάση, πετοῦσαν
καὶ αὐτὲς ψηλά, ὅπως καὶ τ' ἄλλα πουλιά.
Ἀπὸ τότε ὅμως ποὺ οἱ ἄνθρωποι τὶς ἡμέρε-
ψαν καὶ τὶς συνήθισαν νὰ ζοῦν καὶ νὰ τρέ-
φονται κοντὰ τους, οἱ κότες δὲν εἶχαν ἀνά-
γκη νὰ ἐρευνοῦν τοὺς αἰθέρες, γιὰ νὰ βροῦν
τὴν τροφὴ τους. Κι ἔτσι σιγά-σιγά τὰ φτε-
ρά τους ἀχρηστεύθηκαν καὶ μετὰ τὸν καιρὸ
μίκρναν δυσανάλογα πρὸς τὸ σῶμα τους,
τοῦ ὁποῖου τὸ βάρος δὲν μποροῦν πιά νὰ τὸ
ὑψώσουν σήμερα σὲ μεγάλα ὕψη.

12. Γιατί τ' ἄστρα δὲν εἶναι στρογγυλά, ὅπως τὸ φεγγάρι;

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τ' ἄστρα μᾶς φαίνον-
ται ὅτι καταλήγουν σὲ γωνίες. Αὐτὸ μᾶς κά-
νει ὥστε, ὅταν θέλωμε ν' ἀναπαραστήσωμε
ἓνα ἄστρο, νὰ τοῦ δίνουμε τὸ γνωστὸ σῆ-
μα μετὰ τὶς πέντε γωνίες. Στὴν πραγματικότη-
τα, δὲν πρόκειται, παρὰ... περὶ ὀφθαλμα-
πάτης.

Οἱ «γωνίες» δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ἡ ἄκτι-
νοβολία τοῦ φω-εινοῦ σώματος, ὅπως τὴ βλέ-
πουμε ἀπὸ τόσο μακριὰς ἀποστάσεις. Κατὰ
τ' ἄλλα, ἀρκεῖ νὰ κυττάξωμε τ' ἄστρα μετὰ
τὴ τηλεσκόπιο, γιὰ νὰ πεισθοῦμε ὅτι εἶναι καὶ
αὐτὰ στρογγυλά ὅπως τὸ φεγγάρι.

13. Τί εἶναι τὸ οὐράνιο τόξο;

Τὸ οὐράνιο τόξο, ὅπως φαίνεται, εἶναι
ἓνα μεγάλο καὶ χρωματιστὸ γεφύρι, ποὺ ἔχει
τὰ δύο του πόδια στὴ γῆ καὶ τὴν καμάρια του
ψηλὰ στὸν οὐρανὸ μέσ' στὰ σύννεφα.

Ἄμα τὸ λευκὸ φῶς τοῦ Ἥλιου πέση στὶς
σταγόνες ποὺ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ σύννεφα,
γυρίζεται πίσω πρὸς τὴ γῆ χωρισμένο σὲ ἑπτὰ
χρώματα.

Ὅποιος λοιπὸν τὸ κυττάξῃ πρὸς τὸ μέρος
ποὺ ἔρχεται αὐτὸ τὸ χρωματιστὸ φῶς, βλέ-
πει τὸ οὐράνιο τόξο σὰν ἓνα χρωματιστὸ γε-
φύρι, ἐνῶ δὲν εἶναι πραγματικὸ.

14. Πῶς πρέπει νὰ ἐκλέγωμε τὰ γραμ- ματόσημα;

Τὸ καλὸ γραμματόσημο πρέπει νὰ μὴν
εἶναι μουτζουρωμένο, νὰ μὴν εἶναι τσακι-
σμένο ἢ σχισμένο. Ἄν εἶναι παλαιὸ καὶ δὲν
ἔχει δόντια, πρέπει νὰ ἔχη καὶ στὶς τέσσε-

ρες πλευρὰς του περιθώριον μισὸ ὡς ἓνα χι-
λιοστό.

Ἄν φέρῃ δόντια, νὰ τὰ φέρῃ ὅλα, νὰ
μὴν τοῦ λείπη κανένα.

Τὰ σπάνια γραμματόσημα διατηροῦν κά-
ποια μικρὴ ἀξία καὶ ὅταν εἶναι ἐλαττωματικά.

15. Ποιὸ εἶναι τὸ ἀκριβώτερο γραμμα- τόσημο;

Εἶναι ἓνα γραμματόσημο θαμπὸ γαλάζιο
τῶν 5 σέντις τοῦ 1845 τῶν Ἠνωμένων Πο-
λιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Εἶχε ἀξία προπολε-
μικὴ 450 χιλιάδες γαλλικὰ φράγκα, δηλ.
περισσότερο ἀπὸ τρία ἑκατομμύρια ἰδικές
μας προπολεμικὲς δραχμές.

ΕΥΘΥΜΑ

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

- Τί ἔκαμαν, Γιωργάκη, οἱ Ἑβραῖοι,
ὅταν πέρασαν τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα;
— Ἀπλώσαν τὰ ρούχα τους νὰ στεγνώσουν!

**

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΝΤΙΚΟΥΣ

- Μήπως θέλετε, κυρία νὰ σᾶς φέρω
μιὰ γάτι γιὰ τοὺς ποντικούς;
— Ὁχι, παιδί μου, δὲν ἔχουμε ποντικούς.
Παίζει ἢ κόρη μου πιάνο.

**

ΜΕ ΜΕΛΛΕΙ

- Πατέρα, ποῖαν εἶχε μητέρα ὁ Διόνυσος;
— Τὴ Σεμέλη...
— Μετέλλει, πατέρα, γιατί αἰθερὸ θὰ μ'
ἐρωτήσῃ ὁ δάσκαλος καὶ δὲν θὰ ξέρω τί ν'
ἀπαντήσω.

**

ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

- Ποιὸς μπορεῖ νὰ μοῦ πῇ τί ἦταν ὁ Ρή-
γας ὁ Φεραῖος καὶ ὁ Κοραῖς;
— Ἐγὼ, κύριε!
— Λέγε, Γιάννη.
— Ἀγάλματα, ἔξω ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιον.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Νόμῳ:

Ἐκδότης: ΔΗΜ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Κατοικία: Συνοικισμὸς Πετρούπολης
Διτῆς Τυπογραφείου: Ν. ΑΠΑΤΣΙΔΗΣ
Κατοικία: Ἡρακλέους 131 - Καλλιθέα

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ

Συγκινητική είναι η παιδική ζωή του «Γέροντος του Μωριά». Ο περιφημος «Γέροντος του Μωριά» Στρατάρχης Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ήρθε στον κόσμο στην πλαγιά ενός βουνού της Μεσσηνίας, στο Ραμβούνι, κά-

τω απ' το φύλλωμα ενός δένδρου, όπου είχε καταφύγει η μητέρα του για να σωθῆ, ενώ ο πατέρας του πολεμοῦσε αδιάκοπα. Μικρό παιδί ακόμη, έφερε μια μέρα εύλα στην Τρίπολη με το ζώο του. Ένας Τούρκος τότε τον έδειρε χωρίς λόγο. Ο Κολοκοτρώνης τόσο βαθιά ένωσε την προσβολή, ώστε άφησε και το ζώο και τα ξύλα και τράβηξε για τα βουνά. Δεκατεσσάρων ετών κατατάχτηκε στο σώμα του περίφημου αρματολού της Πελοποννήσου Ζαχαριᾶ. Είκοσι χρόνων γίνεται κλέφτης και οι συμπολεμιστές του τον κάνουν αρχηγό. Γράμματα δεν ήξερε πολλά, ήξερε όμως καλά την ιστορία της Αρχαίας Ελλάδος.

Η ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Όταν κάποτε η κυβέρνηση παναπονέθηκε στον Κολοκοτρώνη γιατί δεν έδινε μια άποφασιστική μάχη με τον Ίμπραήμ, αυτός απάντησε:

— Αν χάσω σ' ένα πόλεμο τέσσερες-πέντε χιλιάδες Έλληνες, πού θά βρω άλλη δύναμη να πολεμήσω τον εχθρό; Ο Ίμπραήμ όμως και δέκα χιλιάδες αν χάση, βρίσκει κι άλλες.

Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Κολοκοτρώνης για να έμψυχώνη τα παλληκάρια του τους έλεγε συχνά κάτι πού πίστευε:

— Ο Θεός, παιδιά μου, έδωσε την υπογραφή του για την ελευθερία της Ελλάδος. Και ένας Θεός δεν παίρνει ποτέ πίσω την υπογραφή του.

Τόσο βαθιά πίστευε στη βοήθεια του Θεού.

Στις αρχές της Έλλην. Έπαναστάσεως, ένα σώμα έπαναστατών μπήκε μια μέρα νικηφόρο στο χωριό Βαλτέτσι. Ο Κολοκοτρώνης, προχωρώντας ανάμεσα στους νεκρούς της μάχης, είπε στα παλληκάρια του:

— Αυτοί πού βλέπετε είναι όλοι άγιοι πιά. Θα πάνε στον παράδεισο ως μάρτυρες.

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ο Ίμπραήμ πασᾶς έγραψε κάποτε στον Κολοκοτρώνη και τον ρωτοῦσε γιατί δεν στέκεται να δώσει μάχη. Ο Κολοκοτρώνης τότε του άπάντησε:

— Πάρε όσους θέλεις ἐσύ και να πάρω κι ἐγώ άλλους τόσους ἢ αν αγαπᾶς ἔλα μοναχός σου κι ἐγώ μοναχός μου κι όποιος πέση.

Ο Ίμπραήμ όμως δεν του άπάντησε. Δεν τον συνέφερε διόλου η πρόταση αυτή.

ΤΑ ΚΟΡΑΚΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΟΥ

Όταν στα Δερβενάκια είπαν στον Κολοκοτρώνη ότι η στρατιά του Δράμαλη είναι μεγάλη και ανίκητη, και ότι οι Έλληνες πρέπει να φύγουν για να σωθοῦν απ' την καταστροφή ο Γέροντος του Μωριά άπάντησε μ' ένα αδιάμαστο πείσμα:

— Εγώ θά καθήσω να με φᾶνε τα κοράκια του τόπου μου!

Και εκάθησε και ενίκησε, γιατί με την επιμονή του κατάφερε και τους άλλους όπλαρχηγούς να μείνουν και να πολεμήσουν εκεί.

ΒΑΣΤΑΤΕ ΚΑΛΑ

Στις 12 Μαΐου 1821, έχθρικό στράτευμα από 13 000 άνδρες, έκαμε επίθεση εναντίον 845 Έλλήνων, πού ήταν ταμπορωμένοι στο Βαλτέτσι. Οι Έλληνες πολεμοῦσαν σαν λιοντάρια. Στην κρίσιμη εκείνη στιγμή έρχεται από το Χρυσοβίτσι ο Κολοκοτρώνης με 800 άνδρες.

Από την κορυφή του βουνού εφώναξε με την βροντερή φωνή του:

— Βαστάτε καλά, λεβέντες μου, και τώρα θά ίδοῦν ποιός είναι ο Κολοκοτρώνης!

Οι Έλληνες πήραν θάρρος κι άνάγκασαν τον εχθρό να τραπῆ σε άτακτη φυγή.

ΗΡΩΩΝ ΤΟΥ 21 ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

Συγκινητική είναι επίσης η παιδική ζωή του Στρατάρχη της Ρούμελης Γεωργίου Καραϊσκάκη. Σε ηλικία δεκατεσσάρων χρόνων πήγε στα βουνά των Τσουμέρκων και των Αγράφων κι έγινε ψυχρογιός στο σώμα του περίφημου Κατσαντώνη. Του έδωσαν να κουβαλά το άσκι μετ' νερό. Μια μέρα το παράτησε.

— Άς το σηκώση άλλος, είπε.

Ο Κατσαντώνης τον ρώτησε:

— Γιατί παράτησες το άσκι, Γιώργο!

— Κατέτανε, βαρέθηκα να κουβαλώ το άσκι. Άς το πάρη άλλος. Θέλω όπλο να πολεμήσω κι ἐγώ.

— Μην το παρατάς, του άπάντησε ο Κατσαντώνης. Θα έρθη μέρα πού θά σε παρατήση μόνο του.

Επειτα από λίγο καιρό, σε μια κρίσιμη στιγμή μιας μάχης, πετάει το άσκι ο Καραϊσκάκης, αρπάζει το όπλο κάποιου Τούρκου σκοτωμένου, σκοτώνει δυο Τούρκους και γίνεται άφορμή να νικηθοῦν εκείνοι.

Μετά τη μάχη συγκινημένος ο Κατσαντώνης βγάζει το σπαθί του και το χαρίζει στον Καραϊσκάκη. Τον ονομάζει πρωτοπαλλήκαρο και του λέγει:

— Δεν σου είπα, Γιώργο, πώς το άσκι θά σε παρατήση μόνο του;

Από τότε ο Καραϊσκάκης αρχίζει το ένδοξο στάδιό του.

«ΕΧΩ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ!»

Στις 9 Αυγούστου 1826, ο Γάλλος ναύαρχος Ντεριγνύ είχε καλέσει τον άρμόμητο Καραϊσκάκη στο καράβι του πού είχε άγκυροβολήσει στον Πειραιᾶ. Αφού τον δέχτηκε με ευγένεια στη σκάλα του καραβιού τον ώδήγησε στην αίθουσα των δεξιώσεων όπου ανύποπτος καθώς έμπαινε αντίκρουσε μπροστά του τον περιβόητο Κιουταχή. Λέγεται ότι ο Γάλλος ναύαρχος επίτηδες έσκηνοθέτησε τη συνάντηση αυτή των δύο άρχιστρατήγων, την άποία του ζήτησε ο ίδιος ο Κιουταχής. Ο Καραϊσκάκης χαϊρέτησε τον εχθρό του, και κάθησε. Χαϊρέτησε κι ο Κιουταχής. Ύστερα κυττώντας τον Έλληνα ήρωα του είπε:

— Τί κάνεις, Καραϊσκάκη; Πάντα περιμένα να ρηθῆ; να με προσκυνήσης και να σου δώσω όλα τα βιλαέτια πού σου τᾶξα, απ' την Αθήνα ως την Άρτα.

— Εγώ να σε προσκυνήσω; φώναξε και

πετάχτηκε όρθιος απ' τη θέση του ο Καραϊσκάκης ενώ τα μάτια του πετοῦσαν σπίθες. "Αν είσαι σύ άρχιστράτηγος είμαι κι ἐγώ το ίδιο. Κι αν ήξερε η διοίκησή μου ότι μιλάμε τώρα μαζί θά με κρέμαγε κι ἐμένα και δεκαπέντε χιλιάδες στρατεύματα πού έχω κοντά μου.

— Και πώς μπορεί να σε κρεμόση;

— Μήπως δεν σε κρεμάει κι ἐσένα ο Σουλτάνος όταν θέλει; Ναι ἢ όχι;

— Ναι, γιατί τον έχω βασιλιά.

— Λοιπόν με κρεμάει κι ἐμένα ἢ Ελλάδα γιατί την έχω βασίλισσα!

Ο Κιουταχής χαμογέλασε. Ύστερα, σηκώθηκε κι έφυγε πρώτος. Την άλλη μέρα έστειλε στον Καραϊσκάκη τρία δέματα από καφέ, ζάχαρη και καπνό.

Ο Καραϊσκάκης του ανταπόδωσε τη φιλοφροσύνη μ' ένα φρότωμα κρασί. Την επόμενη μέρα φιλοξένησε ο Καραϊσκάκης το ναύαρχο Ντεριγνύ στο στρατόπεδό του, με ψητό σουβλας και καλό κρασί.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

Ο Καραϊσκάκης εκτιμοῦσε πολύ την παλληκαριά του Μάρκου Μπότσαρη και συχνά έλεγε:

— Σαν το Μάρκο ήρωα μάνα δεν ξαναγεννάει!

Όταν στη μάχη του Κεφαλόβρυσου σκοτώθηκε ο Μάρκος Μπότσαρης, οι Σουλιώτες έφεραν το λείψανό του στο μοναστήρι του Προυσού όπου έμενε ο Καραϊσκάκης γιατί ήταν άρρωστος.

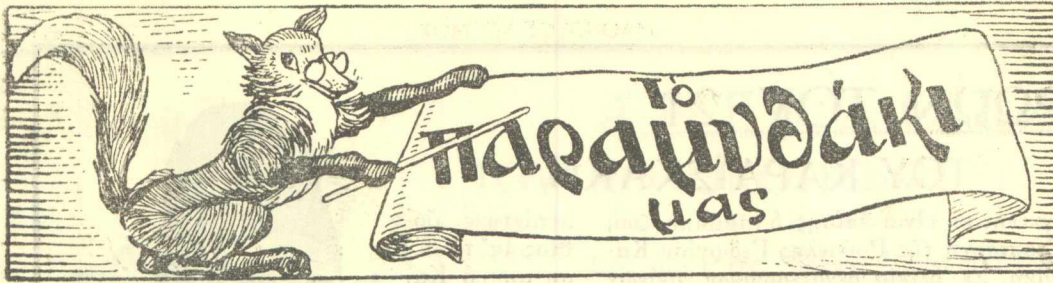
Ο Καραϊσκάκης τότε σηκώθηκε από το κρεβάτι του και πήγε σέρονοντας και άσπαστηκε με δάκρυα το νεκρό του Μάρκου λέγοντας:

— Άμποτε, ήρωα Μάρκο, κι ἐγώ να πάω από τέτοιο θάνατο...

Και πήγε αληθινά όπως ήθελε ο ήρωας.

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ, Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ

Μιά φορά κι έναν καιρό ένας ποντικός κι ένας βάτραχος έγιναν φίλοι. Έβγαίναν συχνά ο ένας από τη λίμνη κι ο άλλος από την τρύπα του και μιλούσαν κρυμμένοι μέσα στα χόρτα.

Όταν έβλεπαν κίνδυνο πηδούσε ο βάτραχος στη λίμνη, κι ο ποντικός κρυβόταν στην τρύπα του.

Μιά μέρα είδε ο ποντικός το βάτραχο να κολυμπά και να κάνει μεγάλες βουτιές μέσα στα νερά της λίμνης και ζήληψε. Μόλις βγήκε απ' το νερό ο βάτραχος και συναντήθηκαν στα χορταράκια,

του είπε ο ποντικός ;
 —Με μαθαίνεις κι έμένα, βάτραχε, να κολυμπώ ;
 'Ο βάτραχος ήξερε ότι ήταν αδύνατο να μάθει ο ποντικός κολύμπι, ήθελε όμως να τον πνίξει για να διασκεδάση.
 —Σε μα-

θαίνω, του είπε, αλλά για να μην πνιγής θά σε δέσω απ' το πόδι σου με ένα σχοινί και θά το δέσω απ' το δικό μου, για ασφάλειά σου, κακομοίρη μου.

Έτσι έκαμαν και με μιάς πήδησαν στα νερά της λίμνης. 'Ο κακός βάτραχος όμως βουτούσε βαθιά στα νερά, βαसानίζε το δυστυχισμένο ποντικό και γελοούσε. Φώναζε ο ποντικός, διασκεδάζε ο βάτραχος. 'Από τα πολλά βουτήγματα ψόφησε ο ποντικός, φούσκωσε απ' το νερό και έπλεε στην έπιφάνεια της λίμνης.

Ένα γεράκι έτυχε να πετά επάνω απ' τον πνιγμένο ποντικό.

—'Ωραίος μεζές, είπε, κι άμέσως χύμηξε και τον άρπαξε στα νύχια του.

Αλλά μαζί τράβοσε και το βάτραχο, που ήταν δεμένος απ' το πόδι του ποντικού. Όταν κάθησε το γεράκι σ' ένα βράχο ρώτησε το βάτραχο :

—Τι θέλεις έδω, βάτραχε ;
 —Τι να θέλω, γεράκι μου ; 'Οποιος κάμη κακό σε άλλον θά το πληρώση μιά μέρα.

Το γεράκι με την ήσυχια του έφαγε και τον ποντικό και τον βάτραχο. Έτσι τιμωρήθηκε το κακό που έκαμε ο βάτραχος και το γεράκι έζησε καλά κι έμεις καλύτερα.

Ο ΜΠΟΥΦΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

Μιά φορά κι έναν καιρό, ο μπουφος, ένα άρπακτικό πουλί που άρέσκεται να τρώγη τὰ πουλάκια, πήγε σ' ένα άλώνι για να βρῆ πουλάκια που μαζεύονται εκεί και τρώγουν σιτάρι που μένει απ' τ' άλώνισμα. Για να τὰ γελάση τὰ πουλάκια να τον πλησιάσουν, τους είπε ότι είναι ο μυρμηγκοφάγος που ο κόσμος τον λέει Τσιουπλητάρα, δηλαδή ένα πουλί που τρώγει μόνο μυρμηγκία.

Όμως οί έξυπνες σιταρήθρες, κάτι πουλάκια που άγαποῦν τὸ σιτάρι και συχνάζουν σι' άλώνια, τον γνώρισαν. Έ-

καμαν όμως πὼς δὲν τον γνώρισαν και του είπαν :

—Κόπιασε, κυρά τσιουπλητάρα, να φᾶς μυρμηγκία, έδω είναι άφθονα.

'Ο μπουφος για να τις καταφέρη άρχισε να τσιμπᾷ τὰ μυρμηγκία. Έπειδή όμως ήταν άσυνήθιστος σ' αυτό τὸ φαγητό, του σκάλωσε ένα μυρμηγκι στο λαιμό του και τον τσιμποῦσε. Έκείνος απ' τους πόνους έβαλε τί φωνές :

—Βοήθεια ! με τσιμπᾷ ένα μυρμηγκι στο λαιμό μου !

—Χτύπα τὸ κεφάλι σου στην πέτρα

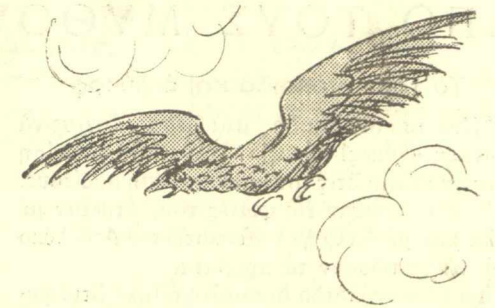
για να βγῆ τὸ μυρμηγκι, του είπαν οί σιταρήθρες.

Χτύπησε λοιπόν ο μπουφος τὸ κεφάλι του στην πέτρα και φώναζε :

—Κακοκέφαλο ! τί ήθελες ν' άνακατευτῆς με ξένες δουλειές ; Αυτές είναι λεπτοδουλειές για σένα.

'Από τότε ο μπουφος για να βρῆ την τροφή του κάθεται μ' άνοιχτό τὸ στόμα και μπαίνουν μέσα τὰ έντομα. Έτσι ξεγελιούνται και τὰ πουλάκια και μπαίνουν στο στόμα του, για να πιάσουν τὰ έντομα κι ο πονηρός μπουφος κλείνει άμέσως τὸ στόμα του και τρώγει τὰ πουλάκια.

Έτσι ο κόσμος λέει για τὰ τυχερά τῶν ανθρώπων ότι τους έπεσαν «σαν τὸ μπουφου τὸ πουλί» και ζῆ αὐτὸς καλά κι έμεις καλύτερα.

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ Η ΧΕΛΩΝΑ

Μιά φορά κι έναν καιρό, γινόταν ένα πλούσιο τραπέζι, στο οποίο θα λάβαιναν μέρος όλα τὰ ζῶα και τὰ πουλιά. Η χελώνα όμως δὲν έλαβε γρήγορα την πρόσκληση και καθῶς βάδιζε πολύ άργά, δὲν θά πρόφτανε να φτάση στο τραπέζι. Λυπημένη καθῶς ήταν, παρακάλεσε τον αετό :

—'Αετέ μου ! Κάμε μου τῆ χάρη να με πάρης κι έμένα στις φτερούγες σου να προφτάσω κι εγὼ σιὸ τραπέζι.

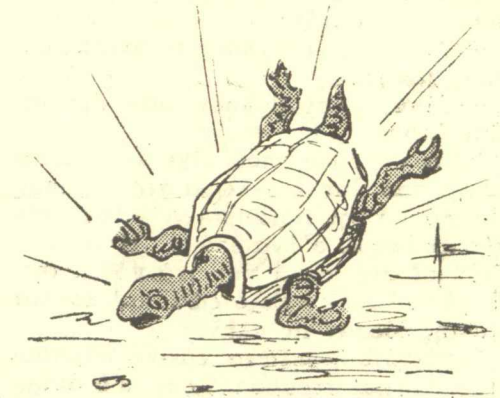
—Να καθῆσης επάνω στις φτερούγες μου και να κρατιέσαι καλά και να μη σε νοιάζει, θά προφτάσουμε, τῆς είπε ο αετός με καλωσύνη.

Έτσι και έγινε. Πρόφτασαν τὸ τραπέζι και στρώθηκαν στο φαγητό και στο κρασί. Κοντά στη χελώνα καθόταν και ἡ άλεπού.

—Πὼς πέρασες στο ταξειδι, κυρά χελώνα ; ρώτησε ἡ άλεπού.

—'Ασχημα, κυρά άλεπού. Μ' έφερε ο αετός στις φτερούγες του και δὲν πέρασα καθόλου καλά, γιατί βρωμοῦσαν τὰ φτερά του

'Ο αετός άκουσε τὰ λόγια τῆς χελώ-

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

Τό τσοπανόπαιδο και ό λύκος

“Ένα τσοπανόπαιδο, μιὰ μέρα, άρχισε νά φωνάζη «λύκος! λύκος!». Ήθελε νά ξυφνίση τους συμπατριώτες του και νά γελάση μαζίτους.

“Όσοι άκουσαν τις φωνές του, έτρεξαν με ξύλα και με όπλα για νά σκοτώσουν τó λύκο και νά γλιτώσουν τά πρόβατα.

Τό τσοπανόπαιδο δικαιολογήθηκε ότι έφυγε ό λύκος και οι χωρικοί γύρισαν στα σπίτια τους. Τό τσοπανόπαιδο όμως έκαμε κι άλλες πολλές φορές αυτό τó άστείο κι έτσι, όταν πραγματικά φάνηκε ό λύκος και τó τσοπανόπαιδο άρχισε νά φωνάζη νά τó βιηθήσουν, κανένας πιά δέν τó πίστεψε, κι ό λύκος τού έφαγε όλα του τά πρόβατα.

Πατέρας και παιδιά

“Ένας φρόνιμος άνθρωπος είχε πολλά παιδιά πού συχνά μάλωναν μεταξύ τους.

Μιὰ μέρα, ό άνθρωπος αυτός έκαμε ένα δεμάτι από χοντρές βέργες, φώναξε τά παιδιά του και τους τώδωσε, λέγοντάς τους νά

νας, αλλά δέν μίλησε. Λυπήθηκε όμως γιατί ή χελώνα έέχασε τόσο γρήγορα τήν καλωσύνη πού της έκαμε.

“Όταν τελείωσε τó τραπέζι, ή χελώνα ρώτησε τόν άετό :

—Θά με πάρης πάλι, άετέ μου, στις φτεροδuges σου για νά φτιάσω γρήγορα στή φωλιά μου :

—Θά σε πάρω, κυρά χελώνα, άπάντησε ό άετός.

“Έτσι κι έγινε. Σε λίγο ό άετός πετουσε στα ύψη κι επάνω στις φτεροδuges του ταξείδευε ή χελώνα.

Καθώς πετούσαν όμως σε άρκετò ύψος, λέει ό άετός :

— Μήπως σ' ένοχλοδυν τά φτερά μου, κυρά χελώνα ;

— Μπά, μοσχοβολοδυν σαν άρωμα, είπε εκείνη.

“Ό άετός όμως πού είχε άκούσει τά λόγια πού είπε ή χελώνα στήν άλεπού και για νά τήν τιμωρήση γι' αυτά, τήν πέταξε επάνω σ' ένα βράχο. “Η χελώνα χτύπησε στο κορμί και στα πόδια της. “Έτρεξαν εκεί πολλά ζώα και πουλιά και τής έδωσαν τις πληγές.

“Από τότε ή χελώνα έμεινε καμπουριασμένη και στραβοπόδαρη, κι ό άετός έζησε καλά κι έμεις καλύτερα.

προσπαθήσουν, αν μπορούσαν, νά τó σώσουν, ένας-ένας. Τά παιδιά προσπάθησαν, μά δέ υπόρσεσαν.

—Καλά, τούς είπε τότε ό πατέρας τους : λύστε τώρα τó δεμάτι, και βάλτε χωριστά μιὰ μιὰ τις βέργες : πάρτε τις έπειτα μιὰ μιὰ και δοκιμάστε νά τις σπάσετε αν μπορήτε !

Τά παιδιά έκαναν ό,τι τούς είπε, και σε λίγο είχαν κάμει κομμάτια όλες τις βέργες.

—Νά, έτσι είστε και σείς, τούς είπε τότε ό πατέρας τους : “Όσο είστε ένωμένοι κι αγαπημένοι, είστε και δυνατοί : αν χωρισθήτε, από τή διχόνοια, θά χαθήτε σαν αυτές τις βέργες.

“Η άλεπού και ό κόρακας

Μιὰ άλεπού είδε επάνω σ' ένα δέντρο ένα κόρακα πού κρατούσε στο στόμα του ένα κομμάτι κρέας. Πώς θά μπορούσε νά τó φτάση : αυτή ή σκέψη άμέσως τήν κυρίεψε.

—Καλότυχο πουλί, τού είπε, πού σ' αγαπούν θεοί και άνθρωποι !

Κι άρχισε με τέτοιον τρόπο νά τού έγκωμιάζη τάχα τή χάση του, τήν διορφοιά των φτερών του και πολλά άλλα. Κι έπειτα τού είπε :

—“Αν είχες και φωνή όμοια με τά τόσα σου χαρίσματα, ό ήλιος τ' ουρανού δέ θά βρισκε νά φωτίση άλλο πλάσμα όμοιο μ' έσένα.

“Η κολακεία αυτή και τά τελευταία αυτά λόγια τής άλεπούς έκαναν τόν κόρακα ν' άνοίξη τó στόμα του, για νά δείξη στήν άλεπού και τή φωνή του. “Όμως τó κομμάτι τó κρέας έπεσε κάτω κι ή άλεπού άμέσως τó άρπαξε κι' έφυγε.

“Ό σκύλος και ή σκιά του

“Ένας σκύλος περνούσε από τήν όχθη κάποιου ποταμού κρατώντας στο στόμα του ένα κομμάτι κρέας. Καθώς κυττούσε μέσα στο νερό είδε έναν όμοιό του σκύλο. Δέν κατάλαβε πώς ό άλλος αυτός σκύλος ήταν ό ίδιος ό εαυτός του : αλλά σκέφτηκε ν' άρπάξη τó κρέας πού κρατούσε εκείνος στο στόμα του. “Ανοίγοντας όμως τó στόμα του, έχασε και τó δικό του τó κρέας.

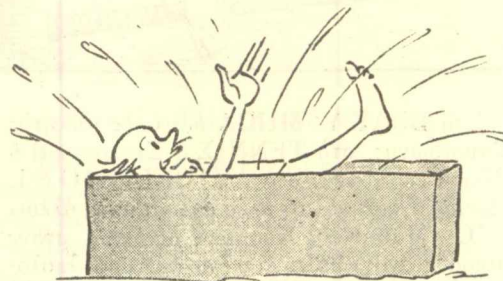
Τό κατσίκι και ό λύκος

Μιὰ φορά ένα κατσίκι είχε σκαρφλώσει σ' έναν ψηλό βράχο. Καθώς ήταν εκεί ασφαλισμένο, είδε ένα λύκο νά περνάη και άρχισε νά τόν περιγελά και νά τόν βρίζη.

“Ό λύκος κοντοστάθηκε, τó κοίταξε και είπε : —“Ε κακόμοιρο πλάσμα ! Δέν με βρίζεις εσύ αλλά ό τόπος.

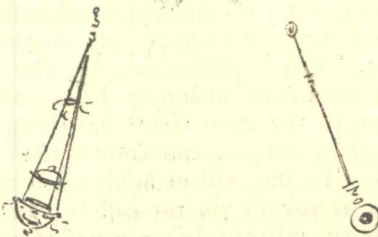
Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΡΟΟΔΟ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

“Από τή σελίδα αυτή θά παρελάσουν όλες οι έφευρέσεις και ανακαλύψεις με σχετικές σύντομες και επιγραμματικές έξηγήσεις.

Στόν 30 π. Χ. αιώνα, ό βασιλιάς των Συρακουσών Έρωνα, έδωσε σ' ένα ξακουμένο χρυσοκόο δεκα λίτρες καθαρό χρυσάφι νά τού κάμη ένα βασιλικό στέμμα. Τό στέμμα έγινε περίφημο, τó ζύγισε μάλιστα ό βσιλιάς κι ήταν ακριβώς δεκα λίτρες. Είχε όμως φόβο μήπως ό χρυσοκόος τού κράτησε χρυσάφι και πρόσθεσε άλλο μέταλλο. “Ανάθεσε λοιπόν στο μεγαλύτερο μαθηματικό τής άρχαιότητας, τó σοφό “Αρχιμήδη, νά βρη αν τó στέμμα είναι από γνήσιο χρυσάφι χωρίς νά τó καταστρέψη. “Ό “Αρχιμήδης συλλογιζόταν πολλές μέρες νά βρη τή δύσκολη λύση, ώσπου μιὰ μέρα απ' τήν ποσότητα τού νερού πού χύθηκε απ' τή γεμάτη μπανιέρα του καθώς μπήκε νά κάμη τó λουτρό του, φώναξε τó περίφημο ΕΥΡΗΚΑ !

Είχε ανακαλύψει τήν υδροστατική άρχη με τήν όποία βρίσκεται τó ειδικό βάρος των σωμάτων. Βρήκε ότι τó στέμμα ξετόπιζε μεγαλύτερο όγκο νερού από ό,τι ξετόπιζαν δεκα λίτρες γνήσιο χρυσάφι, κι επομένως δέν ήταν γνήσιο. “Η ανακάλυψη όμως αυτή τού “Αρχιμήδη άξιζε πολύ περισσότερο για τήν ανθρωπότητα από τó στέμμα τού Έρωνα.

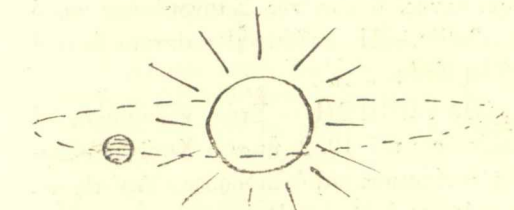

Στά 1583 επισκεύαζαν τή Μητρόπολη τής Πίζας τής Ιταλίας. Ένας εργάτης, χωρίς νά τó θέλη, χτύπησε μ' ένα μακρύ ξύλο ένα καντήλι τής Έκκλησίας. Ένας νέος, ως δεκα

οκτώ χοόνων, ό Γαλιλαίος, παρατήρησε με προσοχή τις κινήσεις τού καντηλιού και διετύπωσε τούς νόμους τού έκκερεμοϋς.

“Ό Γαλιλαίος από μερικά άχρηστα αντικείμενα πού πέταξε με τούς φίλους του απ' τήν κορυφή τού Πύργου τής Πίζας παρατήρησε ότι στήν πτώση των σωμάτων έχει νά κάμη όχι μόνον τó βάρος, αλλά και ό όγκος κάθε σώματος και διετύπωσε τούς νόμους τής βαρύτητας.

“Ό Γαλιλαίος όταν ήταν ακόμη καθηγητής στήν Πίζα, θέλοντας νά μελετήση ένα νέο άστέρι πού φάνηκε τότε κι άπασχολούσε όλη τήν Εύρώπη, πήρε ένα κομμάτι μολυβένιο σωλήνα και τοποθέτησε στις δυό άκρες του από ένα φακό. Είχε ανακαλύψει τó πρώτο τηλεσκόπιο με τó όποιο φαινόταν τά πράγματα τρεις φορές μεγαλύτερα και πλησιέστερα. Με αυτό είδε πρώτος τά όρη και τις κοιλάδες τής Σελήνης, τις κηλίδες τού “Ηλίου, τούς πλανήτες και άλλα.

“Ό Γαλιλαίος άνεγνώρισε ως αληθέστατη τήν ιδέα τού Κοπέρνικου ότι ή Γη κινείται περι τόν ήλιον αντίθετα των όσων έπίστευαν τότε. Γι' αυτό κατηγορήθηκε ως αίρετικός και αναγκάστηκε γονατιστός ν' άποκηρύξη τή διδασκαλία του, πρò των δικαστών του, για ν' αποφύγη τή θανατική καταδίκη του.

“Ό Γαλιλαίος γεννήθηκε τó 1564 και πέθανε τó 1642.

ΤΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΕΤΟΣ 1952

Παρουσιάζουμε στη στήλη αυτή τους Έλληνες άσους του αθλητισμού του έτους 1952, για να κατατοπίσουμε τους μικρούς αναγνώστες μας, στα αθλητικά ζητήματα του τόπου μας.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ.—Ο Νίκος Σύλλας, ήταν ο καλύτερος από τους αθλητές μας, στους Ολυμπιακούς αγώνες του Έλσίνκι, όπου πέτυχε στο δίσκο 48.99 μ. Επίσης ο Εύσταθιάδης ήταν ο καλύτερος του 1952. Πέτυχε στο άλμα επί κοντώ 4.21 μ. Επίσης ο Μαυροειδής που έτρεξε τα 800 μέτρα σε 1.53, ο Άρ. Ρουμπάνης που κατέρριψε το ρεκόρ του άκοντισμού καθώς και άλλοι. Στόν αθλητισμό γυναικών η καλύτερη του 1952 ήταν η Φανή Αργυρίου.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ.—Στό ποδόσφαιρο, δυο παίκτες πήραν την πρώτη θέση, ο κεντρικός οπισθοφύλακας Κώστας Λινοξυλάκης και ο τερματοφύλακας Νίκος Πεντζαρόπουλος.

ΜΠΑΣΚΕΤ ΜΠΩΛ.—Οι καλύτεροι παίκτες στο μπάσκετ μπόλ ήταν ο Άριστειδής Ρουμπάνης, ο Γιάννης Σπανουδάκης και ο Ματθαίου. Η καλύτερη παίκτρια ήταν η Έλλη Στάη.

ΚΟΛΥΜΒΗΣΗ.—Στήν κολύμβηση οι καλύτεροι του 1952 ήταν ο Χατζηκυριακάκης, ο Ζήσιμος και ο Σιδόρωφ. Άπ' τις κολυμβήτριες η Πούπα Ρουμπέν.

ΠΑΛΗ.—Ο Άντωνης Γεωργούλης και ο μάχητικός Πετμεζάς.

ΠΥΓΜΑΧΙΑ.—Στους πυγμάχους μας του 1952 ξεχωρίζει ο Βαμβακάς, που πέθανε επάνω στο ρίγκ σ' ένα διεθνή αγώνα.

ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ.—Στή σκοποβολή ο καλύτερος του 1952 ήταν ο Γιάννης Κούτσης.

Στό ΒΟΛΕΪ ΜΠΩΛ ο νεαρός αθλητής Σπυρίδωνας, στό ΤΕΝΝΙΣ ο Στάλιος και η Βίκυ Γεωργαντιά, στό ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ο Ι. Πεσμαζόγλου και σε άλλα αγωνίσματα άλλοι.

Ο «Μαθητικός Κόσμος» δίνοντας στους μικρούς αναγνώστες του ένα σύντομο απολογισμό της αθλητικής κινήσεως του 1952 εύχεται τὸ αθλητικὸ 1953 νὰ εἶναι εὐτυχέστερο.

ΓΝΩΣΕΙΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Στό προηγούμενο φύλλο μιλήσαμε γενικά για τὴ μετάδοση τῶν ἀσθενειῶν καὶ εἶδ. καὶ για μιὰ πολὺ ἀνηθισμένη μεταδοτικὴ ἀσθένεια, τὴ γρίπη. Στό σημερινὸ φύλλο θὰ μιλήσουμε για μιὰ πολὺ μολυσματικὴ καὶ σοβαρὴ ἀρρώστεια, τὴν **Εὐλογία**.

ΕΥΛΟΓΙΑ

Συμπτώματα αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας εἶναι: κεφαλόπονος, πυρετός μεγάλος, πόνος στή ράχη (ραχιαλγία), ἔμετος. Τὴν τρίτη ἡμέρα παρουσιάζονται φουσκάλες γεμάτες ὑγρὸ στὴν ἀρχὴ καὶ ἔπειτα γεμάτες μὲ πύο καὶ οἱ ὀποῖες ἀργότερα ξηραίνονται καὶ πέφτουν.

Ἀσφαλέςτατο μέσο προφυλάξεως ἀπὸ τὴν Εὐλογία, εἶναι ὁ **ἐμβολιασμός ἢ δαμαλισμός**, ὁ ὁποῖος εἶναι ὑποχρεωτικός για κάθε πολίτη σύμφωνα μὲ τὸν ὑπ' ἀριθ. 171|1936 Ἀναγκ. Νόμο. Ὁ Ἐμβολιασμός ἐφαρμόζεται ἐπιστημονικῶς ἀπὸ τὸ 1796, ὁπότε ὁ Ἄγγλος Ἴατρος Ἐδουάρδος Τζέννερ ἐπέτυχε για πρώτη φορά τὸν προφυλακτικὸ ἐμβόλιο διὰ δαμαλίδος ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ μόσχους ἢ δαμάλεις. Ἀμα ὁ ἐμβολιασμός δὲν εἶχε ἐπιτυχία, γίνεται ἀναδαμαλισμός. Κάθε πολίτης σύμφωνα μὲ τὸν νόμο εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ φροντίξῃ για τὸν ἐμβολιασμό τῶν παιδιῶν του. Ἐπίσης καὶ οἱ διδάσκαλοι οφείλουν νὰ μεριμνοῦν για τὸν ἐμβολιασμό τῶν μαθητῶν καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν πρώτο χρόνο τῆς φοιτήσεώς των στό σχολεῖο. Ἀναβάλλεται ὁ ἐμβολιασμός ὅταν τὸ παιδί πάσχη ἀπὸ ἐκζεμα, σταφυλοκοκκιάσεις καὶ ἄλλας μολύνσεις καὶ γίνεται ὅταν ὁ Ἴατρος ὁρίσῃ.

Σ' αὐτὴ τὴ σελίδα δημοσιεύονται δωρεάν τὰ καλύτερα πεζὰ καὶ ἔμμετρα κείμενα ποὺ μᾶς στέλνουν οἱ νεαροὶ ἀναγνώστες τοῦ Περιοδικοῦ μας.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΑΚΚΑΣ ΜΟΥ

Κάθησα τὸ μεσημέρι νὰ γράψω ξεκούπωσα τὴν σάκκα μου, ἔβγαλα τὰ τετραδιά μου καὶ ἔπειτα τὴν πέταξα ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα. Ξαφνικὰ ἀκούω φρικτὰ παράπονα. Κακὸ παιδί! μοῦ λέει ἡ σάκκα μου: δὲν αἰσθάνεσαι καμιά ὑποχρέωση σὲ μένα ποὺ σοῦ φυλάω τὰ βιβλία καὶ τὰ διατηρῶ καθαρά! Τόσο ἀνάξια μὲ θεωρεῖς, ὥστε νὰ μὲ πετᾷς πότε δῶ καὶ πότε ἐκεῖ; Ἄκουσε τὴν ἱστορίαν μου.

Ἔρεῖς μὲ πόσους κόπους ἔγινα; πότοι κουράστηκαν για νὰ μὲ φτιάξουν. Μητέρα μου ἦταν μιὰ μεγάλη καὶ παχειὰ ἀγέλαδα. Μοῦ!!! Μοῦ!!! φώναζε μέσα στό λιβάδι καὶ ἔτρωγε μὲ εὐχαρίστηση τὸ τρυφερὸ χορτάρι... Ζοῦσε εὐτυχισμένη... Ὡστόσο μιὰ ἡμέρα εἶδα νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ λιβάδι ἕνας χονδρὸς ἄνθρωπος μὲ μεγάλο μαχαίρι: για μιὰ στιγμὴ φοβήθηκα, ἀλλὰ αὐτός δίνει μιὰ στό κεφάλι τῆς μητέρας μου καὶ τὴν ἀφήνει στόν τόπο. Ἐπειτα ἔρχεται τὸ δέμα τῆς καὶ τὸ μετέφεραν στό ἐργοστάσιο ὅπου μὲ διάφορες ἐπεξεργασίες μὲ κάνανε ὅπως μὲ βλέπεις. Ἀλλὰ ἐσὺ, ἀσπλαγχνὸ παιδί, δὲν δίνεις καμιά σημασία. Τότε κατάλαβα μὲ πόσο κόπο βγήκε αὐτὴ ἡ σάκκα, τῆς ἐζήτησα συγγνώμην καὶ τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ τὴν προσέχω πάντοτε.

Αἰκατερίνη Θεοδοσίου

Τάξ. Ε' Δημοτικοῦ Σχολῆς Κελπάκας

ΓΙΑΤΙ ΠΗΓΑΙΝΩ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Οἱ σκοποὶ τῆς ζωῆς κάθε ἀνθρώπου εἶναι καὶ ἕνα σύμβολο. Καὶ ὅπως ὁ καλλιτέχνης δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ἀλλοιώτικα παρὰ νὰ δώσῃ στό ἄγαλμα τὴν εἰκόνα τῆς χαρᾶς ἢ τῆς λύπης ποὺ ζεῖ σὲ μιὰ στιγμὴ, ἔτσι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ χαράξῃ τὸ σύμβολο ποὺ θὰ τραβήξῃ τὸ δρόμο του για τὴ ζωὴ!... Ἐμεῖς τὰ παιδιά ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν τροφὴ τοῦ Σχολείου για νὰ γίνουμε σιγά σιγά ἕνα δημιουργημὰ χρήσιμο στὴν οἰκογένεια ποὺ γεννηθήκαμε καὶ πολῦτιμοι στὴ κοινωνία ποὺ θὰ ζήσουμε.

Τὸ Σχολεῖο εἶναι ὁ φάρος ποὺ μᾶς δι-

νει κατεύθυνσι για ἕνα καλλίτερον μέλλον καὶ ὄχι σκοτεινὸν πεπρωμένον! Τόσο ποὺ λέγεται «ὅταν ἀνοίγῃ ἕνα σχολεῖο κλείει μιὰ φυλακὴ». Κανένας δυνατώτερος δαμαστής δὲν θὰ μπορῆσῃ νὰ παραμερίσῃ τοὺς στοχασμοὺς καὶ τὰ χρυσὰ λόγια τοῦ ἑξακουσμένου Βασιλιᾶ.

Ὅταν ἔλεγε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τῆς Μακεδονίας: «Ἄν εἰς τοὺς γονεῖς μου ὀφείλω τὸ ζῆν εἰς τὸν διδάσκαλόν μου ὀφείλω τὸ εὖ ζῆν». Νά γιατί πηγαίνω στό Σχολεῖο.

Εἰρήνη Ι. Δαυινλίδου

Μαθητρία Στ' τάξεως 12ου Δημ. Σχολείου

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΗ

Εἶναι ἀπόγευμα. Σάφνου ἡ κροστάλλινη φωνὴ τοῦ κουνουνοῦ ἀκούγεται, καὶ ὀλη ξεχνόμεστε ἔξω ἀπὸ τὸ σχολεῖο μὲ γέλια καὶ ξεφωνητά. «Ὅπως σὲ μιὰ κινεὴ βγαίνουν ἔξω μὲ βουνητὸ οἱ μικροὶ τῆς ἐργάτες». Πέρα μακρὰ ὁ πορφυρένιος δίσκος τοῦ ἡλίου πηγαίνει νὰ ἀναπαυθῇ στὰ οὐράνια παλῖα του χρυσοπορφυροῦντας τὰ βουνὰ τῆς Ἀργίνης καὶ τῆς Σαλαμῖνος, καὶ παίζοντας μὲ μερικὰ χρυσοφάνια συννεφάκια τοῦ καταγάλανου ἀττικού οὐρανοῦ...

Ἔτσι πηγαίνουμε για τὴν γειτονιά μας μιὰ παρέα ἀπὸ παιδιά χαχανίζοντας για τὰ ἀστεῖα ποὺ κάναμε μέσα στὴν τάξη κρυφὰ βέβαια ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τῆς τελευταίας ὥρας. Ὅταν βλέπωμε ἕναν γεράκο νὰ σπρώχνῃ ἕνα καρότσι «τεραστίαν διαστάσεων» μὲ μεγάλο κόπο, βαρυνκομόντας καὶ ἀναστενάζοντας, ποὺ ἦταν γεμάτο κομμάτια παλιοσίδηρα καὶ εἶχε μεγάλο βάρος ποὺ καὶ ἕνας ἄνδρας θὰ δυσκολευότανε νὰ τὸ πᾶῃ. Τότε προτείνω στὰ παιδιά νὰ τὸν βοηθήσωμε, καὶ μοῦ ἀπαντοῦν: δὲν βαρύνεσαι καμμένε, θὰ χάσωμε τώρα τὴν ὥρα μας: καὶ τραβοῦν τὸν δρόμο τους χωρὶς ντροπὴ μορμουρίζοντας καὶ ἄρχισαν κίβλας νὰ μὲ κοροϊδεύουν γιατὶ μὲ εἶδαν νὰ πλησιάζω πρὸς τὸ καρότσι καὶ προσπαθοῦσα μὲ κόπο νὰ βοηθῆσω τὸν γεράκο ποὺ μοῦδινε χίλιες εὐχὲς καὶ μὲ εὐχαριστοῦσε ποὺ τὸν βοηθήσα καὶ τοῦ μετρίασα μὲ τὴν μικρὴ μου δύναμην τὸν μεγάλο του κόπο.

Ἰωάν. Ν. Ρούπας Μαθητῆς Γ' τάξ. 2ου Γυμνασίου

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑΣ ΜΑΣ

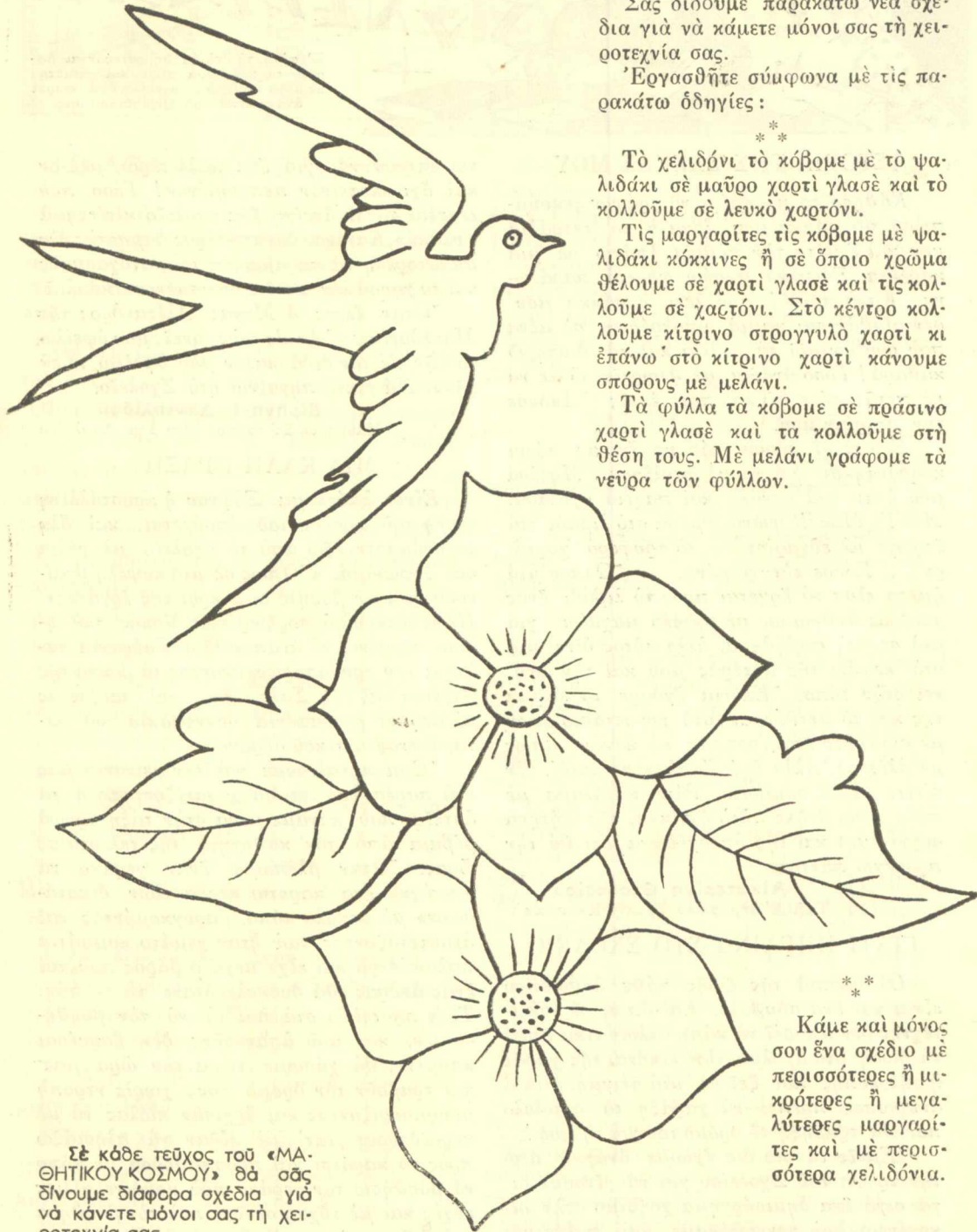
Σας δίδουμε παρακάτω νέα σχέδια για να κάμετε μόνοι σας τη χειροτεχνία σας.

Εργασθήτε σύμφωνα με τις παρακάτω οδηγίες:

Το χελιδόνη το κόβουμε με το ψαλιδάκι σε μαύρο χαρτί γλασέ και το κολλούμε σε λευκό χαρτόνι.

Τις μαργαρίτες τις κόβουμε με ψαλιδάκι κόκκινες ή σε όποιο χρώμα θέλουμε σε χαρτί γλασέ και τις κολλούμε σε χαρτόνι. Στο κέντρο κολλούμε κίτρινο στρογγυλό χαρτί κι επάνω στο κίτρινο χαρτί κάνουμε σπόρους με μελάνι.

Τα φύλλα τα κόβουμε σε πράσινο χαρτί γλασέ και τα κολλούμε στη θέση τους. Με μελάνι γράφουμε τα νεύρα των φύλλων.

Κάμε και μόνοι σου ένα σχέδιο με περισσότερες ή μικρότερες ή μεγαλύτερες μαργαρίτες και με περισσότερα χελιδόνια.

Σε κάθε τεύχος του «ΜΑΘΗΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ» δά σας δίνουμε διάφορα σχέδια για να κάνετε μόνοι σας τη χειροτεχνία σας.

Η Σελίδα των Παιχνιδιών

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 3.

	1	2	3	4	5	6	7
1							X
2							
3							
4							
5							
6							
7	X	X			X		X

Οριζοντίως.—1) Ύψώθηκε την 25ην Μαρτίου 1821.—2) Μικρό άρσενικό παιδί.—6) Τρίτος μήνας του έτους.—7) Άρθρα άρσενικού και θηλυκού.
Καθέτως.—1) Τόπος όπου ύψώθηκε ή σημαία της επανάστασεως του 21.—2) Όμοίωμα συνήθως μαρμάρينو.—3) Παράγεται από το γάλα.—4) Γυναίκα άσθενής.—5) Όρεκτικό που φυτρώνει στους κήπους.—6) Άρθρο άρσενικού—Ό χρόνος με άλλη λέξη.—7) Τα ιερά εις το άρσενικόν.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Ένας κύριος περνούσε με ένα κορίτσι. Μιά κυρία ρώτησε το κορίτσι αν έχη καμιά συγγένεια με τον κύριο. Το κορίτσι απάντησε:—Αυτού του κυρίου ή μητέρα είναι πεθερά της μητέρας μου. Τί τον ειχε;

“Ερχομ”, άφέντη, από μακρυνά κι αν είναι οριομός σου, θά χτίσω το σπιτάκι μου πάνω στ’ άρχοντικό σου. Τί είναι;

Πέντε με κρατούν, τρεις με κυβερνούν και τα γεννήματά μου όπισσω μου τ’ άφίνω. Τί είναι;

Δυο γειτόνοι πλάϊ-πλάϊ, όλο τον κόσμο βλέπουν, μα ό ένας τον άλλον δεν βλέπει. Τί είναι;

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

1) Να συναρμολογηθούν οι συλλαβές, ώστε ν’ αποτελεσθούν τα όνόματα τεσσάρων λέξεων που να σημαίνουν: ‘Ελληνική πόλη, ήρωα του 21, βασιλέα της Σπάρτης και ‘Αθηναίο Στρατηγό.

ΣΚΑ	Ι	Ω	ΜΙΑ	ΔΑΣ
ΑΡ	ΚΑ	ΡΑ	ΤΙ	ΤΑ
ΔΗΣ	ΝΙ	Α	ΚΗΣ	ΛΕ

2) Να συναρμολογηθούν οι συλλαβές ώστε ν’ αποτελεσθούν τα όνόματα των ιδρυτών της Φιλίκης ‘Εταιρείας.

		ΣΚΟΥ		
ΕΑΝ	ΤΣΑ	ΘΟΣ	ΚΑ	ΦΑΣ
		ΛΩΦ		

ΣΚΑΛΑ ΑΡΙΘ. 3.

- 1) Δ * Σ
- 2) Δ * * Σ
- 3) Δ * * * Σ
- 4) Δ * * * * Σ
- 5) Δ * * * * * Σ
- 6) Δ * * * * * * Σ
- 7) Δ * * * * * * * Σ
- 8) Δ * * * * * * * * Σ

1) Άριθμητικόν επίρρημα.—2) Άρχαίος Θεός.—3) Ιερά ήως των αρχαίων.—4) Οϊκιακόν σκευός.—5) Άρχαίος βασιλεύς της Περσίας.—6) Άερόπορος της αρχαιότητος.—7) Φροντίζει το δάσος.—8) Ρήτωρ της αρχαιότητος.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

—Λιλή, Κόστα! φύγετε! ένα ζωό θα σας φάη! Τί ζωό ήταν;

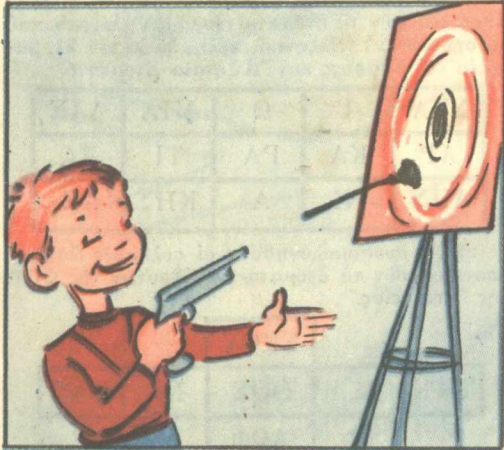
ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ (άριθ. 2) = ‘Οριζοντίως.—1) εις—πώς.—4) άγάπη.—7) Ιον—τάς.—Καθέτως: 1) ‘Εγώ—‘Όχι.—4) Γραφή.—7) Σας—ούς.
 ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ: ‘Η ‘Αρχαγή, ήταν ό γίός, ό πατέρας του και ό πάπος του, το αυγό, ό κανός.
 ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ: 1) Σηκουάνας, Βόλγας, Δούναβις.—2) ‘Αλπεις, Πυρηνάια, Ροδόπη.
 ΣΚΑΛΑ: Πώς, Πύος, Πύλος, Παύλος, Πόλεμος, Περικλής, ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ: το ρήμα.

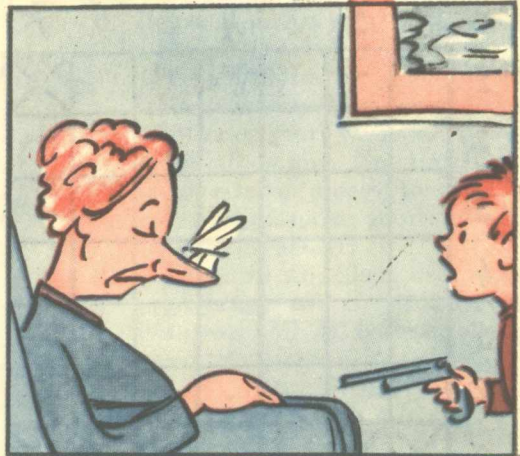

Τοῦ Μπούλη τὰ παθήματα στοὺς ἄλλους γιὰ μαθήματα

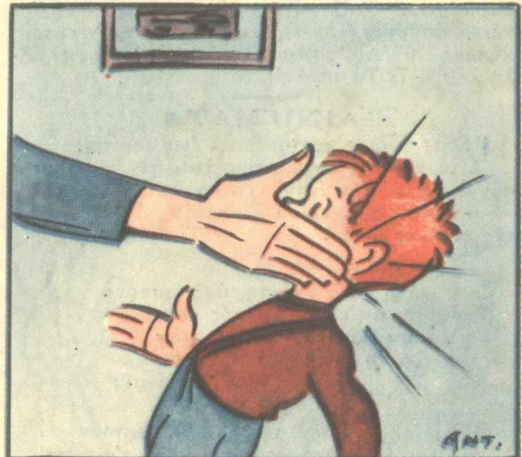
Ὁ ἄσους τῆς σκοποβολῆς
εἶναι ὁ Μπούλης τώρα
καὶ μὲ τὸ πιστολάκι του
σκοπεύει ὅλη τὴν ὥρα.

Προχθὲς «νὰ ἕνας κούνουπατ
ποὺ ἄραζε στὴ θεία,
εἶπε ὁ Μπούλης μέσα του.
"Α, ὄχι τέτοια ἀστεῖα».

Καὶ μπάμ μὲ τὸ πιστόλι του
χτυπᾶ τῆς θειᾶς τὴ μύτη
καὶ βάζει αὐτὴ κάτι φωνές,
ποὺ τράνταξε τὸ σπίτι:

«Στάσου, μεγάλε σκοπευτὴ».
Καὶ παρευθὺς μὲ κρότο
τοῦ ἀστραψε στὸ μάγουλο...
... ἕνα βραβεῖο πρῶτο!